

MOĆ OPTIMIZMA

Nedavno sam čuo priču o gospodinu koji je kucao na sinovljeva vrata. *Ivane moj, kaže, probudi se! Ivan odgovara: Ne želim ustati, tata. Otac viče: Ustani, moraš ići u školu! Sin kaže: Neću ići u školu. Zašto ne? upita otac. Postoje tri razloga, reče Ivan. Prvo, zato što je to tako dosadno; drugo, zato jer me djeca zadirkuju; i treće, zato jer mrzim školu. Na to mu otac odgovara: Čuj, ja ću ti reći tri razloga zašto moraš ići u školu. Prvo, zato što je to tvoja dužnost; drugo, zato što imaš četrdeset i pet godina; i treće, zato što si ravnatelj.*

Velimir
Srića

Živimo u vrijeme krize i oko nas prevladava negativno raspoloženje. Kao da se svi utapamo u moru negativnih emocija. Većina mojih poznanika depresivna je i nevoljko odlazi na posao. Jedan od njih ima šefa koji mrzi sve na svijetu, pravi je kritičar i ništa ga ne može zadovoljiti. Uz jutarnju kavu lista novine, počevši s crnom kronikom i psuje političare. Onda se žali na upravu, direktora, suradnike, poslovne partnere i klijente. Zatim prigovara zbog kiše, prometa, ljudske gluposti, preslatke kave ili tijesnih cipela. Što god itko napravi, njemu nije dobro. Nezadovoljna grimasa na njegovu licu nimalo se ne mijenja. Nakon sat vremena svi se oko njega osjećaju iscijeđeni, bez energije. Užasno je biti osuđen svakog dana gleda-

ti šefa kojem kao da je netko pod nos privezao smrdljivu čarapu.

Medicinska istraživanja kažu da vječni pesimisti koji na sve gledaju s negativnom emocijom, skraćuju svoj život u prosjeku do deset godina. Što tek rade kolegama na poslu, posebno ako su im šefovi?

Kult negativizma

Naša je kultura pretežito negativna, oslonjena na hvatanje u pogreškama, izricanje kritike, traženje krivaca. Njome dominira potreba da se svuda i u svakoj prigodi iskazuje pesimistički stav o svijetu oko sebe i problemima u njemu. Slušajte nasumce odabrane parove koji ispijaju jutarnju kavu i usput razgovaraju. Kladi se da će se bar jedan od njih žaliti

na političare, suradnike, partnere, djecu, roditelje, prijatelje, vladu, ministre, majstore, gradske čelnike, sportske trenere, igrače, susjede, profesore, studente...

Ponekad nam se čini da smo u svemu, od komentara kolega na poslu do medijskih prezentacija aktualne stvarnosti, od usputne razmjene riječi sa slučajnim prolaznikom do razgovora s najboljim prijateljem, okruženi «vražjim advokatima» koji ni za što ne nalaze lijepe riječi već u svemu vide zlo, nered, nevolju, krizu, problem, glupost, pokvarenost i primitivizam. Za njih je sve katastrofa. Kao da živimo u najgorem od mogućih svjetova.

Odakle ta golema lavina negativizma? Odgovor nije teško naći. U njoj smo odrasli, navikli se kao

ribe na vodu. Naši odgajatelji, roditelji, učitelji i šefovi uglavnom su vjerovali da nas moraju «hvatati u pogreškama» da bismo ih ispravljali, da nas moraju kažnjavati da ne bismo griješili, a usput su nas obilno hranili kritikom i negativnim stavom o nama samima. Poslije bi se čudili zašto nismo dovoljno samopouzdana i borbeni, ili se žalili jer nam nedostaje duh pobjednika i motivacija da radimo velike stvari. Sve to začinje se već u dječjim vrtićima, nastavlja se kroz školovanje, a završava na radnom mjestu. Izloženi negativnom okruženju, mladi ljudi nauče u čemu su loši i naslušaaju se zlobnih komentara o svojim (ne)sposobnostima. Odrastamo s roditeljima, učiteljima i šefovima koji se trude otkriti sve naše mane i slabosti i stalno